

Tal dia com avui fa...

1 any Terror global
Alerta després d'una successió d'atemptats gihadistes a França, Tunis i Kuwait. A Tunis, un terrorista assassina uns turistes que eren a la platja.

10 anys Relleu de Montilla
L'executiva del PSC proposa per unanimitat el primer secretari del partit, José Montilla, com a candidat a la presidència de la Generalitat.

20 anys Bloqueig al CGPJ
El PP i el PSOE són incapaces de pactar la renovació del màxim òrgan judicial. El Congrés i el Senat hauran de votar el nou consell en plens especials.

Full de ruta

Lluís Martínez

Les urnes perjudiquen?

O més exactament: les urnes perjudiquen la democràcia? La setmana passada no va faltar qui, des de les Espanyes estant, va titllar d'irresponsable el govern de David Cameron per haver convocat el referèndum sobre la sortida del Regne Unit de la Unió Europea. Així mateix: irresponsable, per complir una promesa electoral. Com es nota que el tarannà a les Espanyes és ben diferent, pel que fa a allò de les promeses electorals. Ben aviat ho tornarem a comprovar.

Es tracta de prometre i dir allò que s'espera que l'electorat vol sentir, amb l'íntim convenciment que les tals promeses mai no es compliran escudant-se en un variat reguitzell d'excuses: que si l'herència rebuda, que si la crisi, que si el canvi climàtic, que si l'oposició no ajuda... Bé: en tal cas, des de les Espanyes s'ha de tenir la vergonya de, a sobre, no anar criticant la gent que sí que fa honor a la seva paraula, agradi o no agradi.

Com es nota que el tarannà a les Espanyes és ben diferent, pel que fa a allò de les promeses electorals

El més curiós, o no tant, és que els que titllaven d'irresponsable el govern britànic per haver convocat el referèndum són els mateixos que tampoc volen sentir a parlar del referèndum a Catalunya. Potser perquè, en el nostre cas, i retorcin com retorcin les xifres, saben que, quan la consulta es faci, guanyarà el sí a la independència, i no per poc marge precisament.

També he sentit i llegit comentaris aquests dies de persones que afirmen que són demòcrates –per descomptat, més demòcrates que nosaltres, els catalans, tal com diuen si tens la paciència d'escoltar-los una estona– que es lamenten perquè triem malament. Perquè l'elector, en exercici de la seva llibertat individual, no escull la papere que ells voldrien que s'escollís. Perquè fa mal ús de les urnes. I d'això, la democràcia se'n ressent, la pobra.

És el de sempre. Es diuen demòcrates de tota la vida, quan en realitat són personalitats autoritàries que entomen el futur amb por. Quan la realitat els porta la contrària, el vernís democràtic salta i apareixen com el que són de debò.

Tribuna

José M. Murià. Membre de l'Acadèmia Mexicana de la Història

Un gran català: Jordi Tell

Diu que els catalans són més aviat gregaris. De fet, és un poble en què l'esperit de la colla es manifesta molt sovint. També és el cas del desfici que hi ha per aquests castells humans que sorprenen tant els estranys. Potser podríem assegurar que fer pinya és una característica catalana. Això no vol dir no hi hagi magnífics exemples de personatges amb l'esperit de les cabres dels Pirineus que prefereixen tirar soletes amunt. Els caps de casa meva eren més aviat d'aquesta mena. Potser per això un d'ells va ser amic i admirador de Jordi Tell, batejat per la seva biografia com el "llop solitari de l'exili català".

A CASA SE'N PARLAVA SOVINT, i sempre amb gran respecte, destacant sempre la gran capacitat que tenia aquest home per anar a la seva. És clar que, per afegidura, Tell estava imbuït d'un independentisme tan intens com el del meu pare i el del meu avi. Recordo que sempre que se'l recordava es deia que Tell va ser un dels molt pocs refugiats que van arribar a Mèxic per la costa del Pacífic: per San Francisco, a Califòrnia. Imagineu-vos, doncs, el periple que va haver de fer. Havent estat presoner dels fran-

quistes i dels nazis alemanys, la seva aventura per poder-se refugiar a Mèxic és una autèntica novel·la. De tot això i de moltes coses més, en parla el llibre de Gemma Domènech i Casadevall, que ens dona una bona lliçó d'un de tants temes de gran importància relacionats amb l'exili català del 1939 que encara restava al tinter. Podríem dir que l'autora va començar pràcticament del no res: quatre dades escadusseres i sense connexió. A poc a poc, amb paciència, va anar construint la peça. Va trescar per Mèxic, és clar, va anar a Noruega i, sobretot, va anar estirant fils des de Girona. Finalment, un bon dia, arribà la notícia que havia sortit el llibre, de més de 250 pàgines, que no és

poca cosa, a més a més d'una bona sèrie de fotografies. Quantes coses no m'ha aclarit aquesta obra! La seva tornada molt aviat a Europa per tal de pugnar en contra de Franco a l'ONU, gràcies a contactes importants que va arribar a fer –els sona un tal Willy Brandt, per exemple?–. Igualment, va portar-hi el tema de la independència de Catalunya.

POTSER CAL DIR QUE TELL, arquitecte de professió, venia d'una família benestant i fins i tot franquista. No s'ha d'afegir res més al que val la pena de llegir al llibre de Gemma Domènech (Editorial Duxelm), recomanable sense cap mena de recança. L'obra ofereix també una agradable sorpresa: el pròleg de Joaquim Nadal i Ferreras és una peça de gran importància que, obrint més la mira, fa un gran paper com a introductor al tema de la vida d'aquest arquitecte.

AQUEST LLIBRE TÉ PER MI UN GRAN VALOR emotiu, sobretot quan s'escriuen aquestes ratlles assegut en una cadira que van ser feta al taller que va tenir Tell a Mèxic i, de la manera que era, potser per ell mateix.

“De la seva figura en parla el llibre de Gemma Domènech i Casadevall

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

L'Ajuntament de Barcelona enderroca el patrimoni

■ És al carrer de Ca l'Alegre de Dalt, entre el passeig d'Amunt i el carrer de Balcalls. És una casa del 1905, amb terrassa jardí, una antiga torre de Gràcia, treballada dessota els balcons, amb capets esculpits. Fa temps es van enderrocar totes les del carrer, llevat d'un petit conjunt, i aquesta hi és enmig. Aquest estiu enderrocaran casa i jardí per fer-hi blocs de cinc pisos. En d'altres ciutats, només pel fet de tenir 111 anys, ja estaria protegida, però aquí l'Ajuntament continua permetent que s'enderroquin. Curiosament, els blocs alts, sense interès, les constructores els conserven. Altrament, haurien de fer blocs més baixos. Resultat de tot plegat: les baixes s'enderroquen, les altes es conserven. La ciutat puja. Les

cases ofeguen els carrers i la ciutat. El ciment s'aixeca. Els carrers s'oprimeixen. El verd, els racons airejats, vitals per a una gran ciutat, desapareixen. La pol·lució es concentra i no pot alliberar-se en cada nou mur que la concentra.

Perdem patrimoni, salut i qualitat de vida. L'Ajuntament afavoreix aquestes polítiques, també la d'encarir el sòl subjecte a la venda de molts pisos allí on només hi havia una casa.

BERNAT GASULL I ROIG
Barcelona

El túnel del riure

■ Els polítics sempre han promès el món i la bolla. Ara alguns partits hi afegeixen el corredor central. Es tracta d'una ofensa i una burla cap als aragonesos. A França, del corredor mediterrani falta executar el tram entre Perpinyà i Montpeller. Tot i ser un terreny absolutament pla, han retar-

dat la data de realització fins al 2025, tirant curt. Per al centre del Pirineu, no tenen pensat absolutament res per dues raons, com a mínim: és una zona on l'activitat econòmica no justifica la inversió i, a més, la construcció d'un túnel a cotxa prou baixa perquè el pendent d'accés sigui compatible amb la circulació de pesats trens de mercaderies tindria un cost de tal envergadura que seria comparable al del nou túnel de base del Sant Gotard.

ANTONI MIQUEL I BARRERA
Barcelona

Art i política

■ És un fet indiscutible que París va ser la gran capital mundial de l'art modern més consolidat i prestigiat. Però a partir del mitificat Maig del 1968, i amb la caiguda de De Gaulle i l'arribada al poder de Georges Pompidou a la presidència de França, el món de les arts figuratives pròpies de

la cultura occidental va quedar sentenciat a la marginació, desprestigiada pel nou professorat a les escoles de belles arts, i les exposicions dels artistes figuratius contemporanis progressivament van deixar de ser comentades per la crítica especialitzada i van ser menystingudes i ignorades en els mitjans de comunicació. Com a conseqüència d'això, les més prestigioses galeries d'art de Londres, París, Milà, Roma, Barcelona i Madrid van anar tancant les portes i van donar pas a noves galeries controlades i subvencionades per les institucions que publiciten els inextricables esoterismes abstractes i instal·lacions que conformen el denominat "art contemporani", el qual, a hores d'ara, no ha aconseguit l'adhesió i el suport econòmic dels hipotètics col·leccionistes contemporanis. Cal preguntar-se que quedarà de tot plegat...

JORDI PAUSAS
París